

[Hans Nielsen.]

og i saa Fald er det en Udtalelse, der ikke er uden Betydning. Jeg tvivler dog om, at den højtærede Minister har overskuet Rækkevidden deraf. Min Mistanke er dér den samme som den, hvormed jeg mistænker § 4 for ikke fuldstændigt at dække det, den giver Udseende af at dække.

Lad os tænke os det Tilfælde, at et Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen ikke kan blive enige om en ny Overenskomst, og det af den Grund kommer til Konflikt. Lad os sige f. Eks., at Arbejdsgiverne i en bestemt Industri, naar denne Lov er vedtaget, siger til Arbejderne: Vi fornyer ingen Overenskomst med jer, undtagen Arbejdstiden forlænges til 10 Timer. Arbejderne siger saa: det vil vi ikke under nogen Omstændighed gaa ind paa. Nu vel, saa løber Overenskomsten ud, og saa indtræder der Strejke eller Lockout. For at denne Strejke eller Lockout skal kunne træde i Kraft, skal der foreligge en kollektiv Beslutning. I dette Tilfælde skal der foreligge en kollektiv Aftale fra Arbejdsgivernes Side om at lockoute Arbejderne for at gennemføre den 10 Timers Arbejdsdag. Og det store Spørgsmaal er da, om i dette Tilfælde, hvor den gældende Overenskomst er udløbet, saadan kollektive Aftaler ikke falder ind under denne Lov og skal paadømmes efter den. Og omvendt, hvis man tænker sig, at Arbejderne vedtager ikke at ville forny en Overenskomst, uden at Arbejdstiden kommer ned paa 7 eller 6 Timer, og Overenskomsten er ophørt, vil da, naar der foreligger en kollektiv Beslutning fra Organisationens Side, denne Lov ikke træde i Stedet for Loven om den faste Voldgiftsret?

Desuden har Ministeren overset, at Arbejdsgiverforeningen jo langt fra beskæftiger alle de Arbejdere, der findes indenfor de samvirkende Fagforbund. Mig bekendt er Foreningen ikke i Stand til at lockoute mere end 100 000 af de 300 000 Arbejdere. Det vil altsaa sige, at 200 000 Arbejdere er beskæftiget udenfor Arbejdsgiverforeningen hos andre Virksomheder, med hvilke der er sluttet Overenskomst. Men September-Forliget og dets Bestemmelser om Mægling og Voldgift gælder jo ikke obligatorisk for andre end dem, der er Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund. Der er en Uklarhed her. Selv om Ministeren tilsyneladende har udtalt sig meget uforbeholdent om dette, saa er der her et stort Spørgsmaal, som slet ikke er blevet afgjort, og som det heller ikke har været muligt at faa afgjort i Udvalget efter den Maade, dette har arbejdet paa, for,

hvad jeg senere skal gøre et Par Bemærkninger om til den ærede Ordfører, der har egentlig aldrig været Tale om en virkelig Forhandling om disse store og vigtige Spørgsmaal.

Men saa forbavtede det mig ogsaa, at den højtærede Justitsminister senere kom med en Udtalelse om, at Lovforslagets Hensigt er at komme de kollektive Aftaler til Livs, for de kollektive Aftaler skal jo altsaa efter hans første Udtalelse opretholdes for Arbejdsgiverne og Arbejderne i faglige Spørgsmaal; dér skulde de bestaa uforandret uden Hensyn til denne Lov. Men dernæst skulde det altsaa være Formaalet at komme alle andre kollektive Aftaler til Livs. Det er en Udtalelse, jeg ikke forstaar, og jeg forstaar den saa meget mindre efter den Tale, som det ærede Medlem Hr. Holstein holdt i Gaar, og hvori han fremdrog en Række Eksempler paa kollektive Aftaler indenfor Landbrugets Organisationer, kollektive Aftaler, med Hensyn til hvilke man i høj Grad kan tvistes om, hvorvidt de er berettigede eller ikke berettigede. Og den højtærede Minister svækkede efter min Formening i højeste Grad hele sit Forsvar — for saa vidt han leverede noget Forsvar — for det foreliggende Lovforslag ved den Udtalelse, han fremsatte vedrørende Automobilloven, nemlig at det godt kunde være retsstridigt at overtræde denne Lovs Bestemmelser, men det var ikke utilbørligt. Jeg synes, at naar en Justitsminister fra Tingets Talerstol fremsætter en saadan Udtalelse om en Lov som Automobilloven, hvor det drejer sig om et Omraade, hvor Menneskers Liv og Velfærd kan være afhængig af, om man overtræder denne Lov eller ikke, saa er det en saare farlig Opfattelse, som den højtærede Minister har af, hvad der er retsstridigt, og hvad der ikke er retsstridigt.

Til syvende og sidst blev der det tilbage i Justitsministerens Udtalelser, at nyt i denne Lov var Erstatningerne og Strafansvaret. Det var ikke helt klart, saa vidt jeg hørte, hvorvidt den højtærede Minister var begejstret for disse skærpede Erstatninger og dette skærpede Strafansvar, og han kom slet ikke ind paa at begrunde, i hvilken Udstrækning de skal anvendes. Det er jo fuldstændig uopklaret indtil dette Øjeblik, der er ikke nogen som helst Vejledning for Domstolene om, hvorledes de skal praktisere disse Straffebestemmelser, om de skal praktiseres overfor den enkelte Mand, overfor en Bestyrelse, overfor en Hovedbestyrelse, overfor en Generalforsamling. Jurister, hvis Kvalifikation er ingen kan drage i Tvivl, hævder i alt Fald overfor os, det vil